

čez priti. En dober teden sèm so pa že toliko prerili, de se s samci in drugimi nepreteškimi vozmi že skoz pride. Ali bo cesta tũ kaj stanovitna kali? Javaljne, sim slišal ljudi semtertje se pogovarjati in pričkati. Mnoge misli so se zastran izpeljave velike ceste razodevale, kterih nektere sim pobral, in jih „Novicam“ podam.

Nekteri menijo, de bi se nova cesta iz velike ceste v Teržič, od „Jana“ naravnost proti Otoku speljala, ker tako bi bilo v dolino nar bližej. To je res, tode gerdi grabni, močirja in samota, po kterih bi cesta šla, in deljava posipa (šute) so tudi v predvark vzeti. Drugi menijo, de bi se cesta le močirja nad Posavcam ognila, ker bi se dva mosta čez Savo naredila in vsa stara cesta bi ostala, tode dva mosta čez Savo sta draga in še negotova reč, ker Sava pod Posavcam zlo pod cesto bije in jo podmeljuje. Tretji menijo, de bi se cesta koj iz Nakelskiga polja za in čez Bistrico v Podnart spustila, (v tem primerleji bi se ognila vsim štirim hudim klancam: Bistriškemu ali Jurčkovimu, Osranku, Gobovcu in Dobropoljskimu, kteri so na vse strani dovolj nevarni in zamudni), ali pa, če se že hoče Bistriški most in stara cesta ohraniti, iz Podbrezja v Podnart, kamor bi se dala tako speljati, de bi ne imela eniga pavca pada na sežinj. Od Podnarta bi šla za Rebrijo, kjer je zgolj pešenoškálnata zemlja, ali nad Kamnogorico na Radoljco, ali pa skoz Lancovo na Lesce. Se vé, de bi bilo tũ noviga mosta čez Savo treba. Ta cesta bi bila iz doline scer enmalo ovinčna, pa bi bila večidel ravna in med hišami, približala bi se slovečima fužinarskima tergama Kropi in Kamnogorici, in pa neizsekljivi Ilovci, ktera Gorensko stran z dervmi in ogljem zaklada, in ktere les — v Terst izvožen in v barke podelan — mende že po vsih morjih plava. Tudi bi morebiti nar manj stroškov htevala in jih nar pred povernila. — Vender kakor o družih tako je tudi o ti reči: kolikor glav, toliko misel, in vsaka ima po svoje prav, in če ne družiga, saj letó: per cestah je zaslužik in še marsiktera zložnost.

Letina je bila bolji, kakor smo se je o spomladi nadjali. Ozimina nam je bila pozebla. Vse smo mogli o spomladi vnovič obsejati. Za sème in jéd vse kupovati, nam je o spomladi kej terda bila, vender se je jarina dobro obnesla. Godilo se nam je kakor tistim, od kterih psalm pravi: „Jokali so, ko so sémna sejali; pa z veseljem bodo prišli snopja nosit“. — Krompir je scer še gnjil; pa je bil vender bogatej kot ene leta sèm. — Ajde smo le malo dobili. Čebele so bile tako lahke, de bo komej pléme ohraniti. Otavo so nam deževja in povodnji večidel spridile. Ozimine nismo veliko sejali, nekej zavolj pomanjkanja sémna, nekej zavolj vedniga deževja in nekej morebiti tudi iz strahú pred prezgodno in prerokovano hudo zimo. — Kar smo pa vsejali, se lepo vrastuje. Bog z vami in z nami!

Iz Ljubljane. Visoke časti vredni gosp. pisatelj „potovanja po Laškim“ so nam na prošnjo v 82. listu Novic naznanili, „da prav za gotovo niso v stanu vsih stroškov povedati, da so pa ob celi poti blizo 500 fl. izdali, kterih polovica pa je zadosti, ako kdo iz Tersta po parobrodu v Jakin in iz Jakina naravnost v Rim, in tako spet nazaj gré, čeravno tudi tri tedne v Rimu ostane“. To da vredništvo na mnoge vprašanja častitim bravecem na znanje in memo gredé tudi slavnemu vredništvu „Danice“ na nje „prijazni“ napad v 46. listu opomne, da — kakor se lahko prepriča, če še enkrat natanjko naše „pismice v 82. listu“ prebere — nismo čisto vsih bravecev v svojim izreku zapopadli, ker naša navada ni nikdar krivice govoriti; tedaj je očitno, da zavoljo tega tiste bombe v njenim 46. listu treba ni

bilo. Scer pa o ti priliki le še to rečemo „brez prepirljivosti“ in naravnost: da več potov pelje v Rim, — da mi vredništva „Danice“ nikdar nismo silili, našo pot iti, naj nas tedaj tudi ono pusti, da grémo svojo, ktero že delj časa hodimo, kakor „Danica“, in reči smémo, vseskozi kristiansko in pošteno; — če bi nam pa vendar treba bilo iz omenjeniga „verniga in nraavniga ozira“ še kadaj v šolo iti, naj nam za zlo ne vzame, ako k nji ne pridemo, še manj pa mende slavni gospod pisatelj „potopisa“. Što je pravo i Bogu je drago“.

Iz Ljubljane. Ker se je marsikteri učenc, čeravno po rodu svojih staršev Krajnc, zapovedanemu učenju slovenskiga jezika odtegniti hotel, je za spolnjenje šolskih postav skerbni gimnazialni vodja gosp. Nečasek zapazil, da to ne more in ne smé biti le vsled izmišljenih izgovorov, toraj je gosp. profesorjem predložil nasvét: naj se z njim zedinijo, da se visoko ministerstvo prosi za postavo, po kteri naj se nobeden tacih učencov te dolžnosti ne odveže, ako ga ni višji c. k. šolska oblast po vloženi veljavni prošnji oprostila. Vsi g. profesorji so se zedinili v hvale vredni predlog vodjev. Res je to čudno, da marsikteri starši slovenskiga rodú učenje deželnega jezika pri svojih otrocih za nepotrebno imajo ali ga pisano gledajo; če pa pride na priliko sinek na Dunaj in je kakošen kosček kruha po štipendijah za Krajnce itd. vloviti, ali scer pri vradijah kakošna službica dobiti, takrat bi rad vsak do brote matere Krajnske vžival, dolžnosti za njo pa noče spolnovati!

Novičar iz mnogih krajev.

Ministerstvo denarstva je naznanilo, da od konca septembra do konca oktobra se je znesek deržavniga papirniga denarja v vsim skup spet za 1.823.482 fl. pomanjšal, in da je 1. dan tega mesca bilo za 160 milionov 373.823 fl. papirja med ljudstvom; 25. tega mesca ga bojo spet za 2 mil. sožgali. — Cesarske železnice so mesca oktobra prislužile 997.009 fl. — Sliši se, da je iz Postojne v Reko železnica že dovoljena. — Ministerstvo pravosodja je hvalevredno ukazalo, da tudi vsi tisti vradniki, kteri za aktuare, pisavce protokolov itd. služijo, se morajo z veljavnimi spričbami skazati, da znajo deželni jezik popolnoma brati in pisati; to skazati morajo tudi tisti, kterih materni jezik je deželni jezik; scer pri novi uredbi ne morejo službe dobiti; pri Rusinih je pa znanje slovenskiga jezika vradnikam le v latinskih čerkah zapovedano, ne pa v cirilici. — Ker so v Temeškim Banatu še vedno v nektere ljudske šole madžarski jezik namest slovenskiga silili, je šolska vradnija po višjim ukazu naznanila, da v vsih ljudskih šolah ima materni jezik učencov učni jezik biti; nauk v kakim drugim jeziku se smé le v drugim klasu dovoliti, ako soseska zato razložno prosi. — Ravno sedaj ko se Francozi pripravljajo Napoleona za cesarja voliti, je pregnani naslednik praviga francoskiga kralja Henrik V., ki pod iménam grofa Chamborda v Frohsdorfu blizo Dunaja živi, natihoma v tisuč in tisuč iztisih pismo po Francoskim razposlal, v kterim se zoperstavlja cesarstvu, ktero se ne opira na stare božje pravice, po kterih gré oblast le pravimu nasledniku starih Francoskih kraljev. Vkljub vsemu temu bo vendar Napoleon 2. decembra za cesarja oklican, in mesca januara se bo nek z veliko slovesnostjo oženil. Sploh pa se je jelo sumiti, da novo cesarstvo ne bo cesarstvo mirú; nar manj se tega nadjajo Angleži, kteri si ne dajo vzeti, da Napoleon zoper nje kaj skrivniga kuha. — V Ameriki je ravno general Pierce demokratiške stranke za predsednika ljudovlade, za njegoviga namestnika pa Rufus-King izvoljen.